

חב"ד לצעירים

גליון מס' 36
טרב שבת פרשת
כי תשא ה'תשפ"ד

ב"ה

חוגש ט"י:

חב"ד לנוער ישראל

בית המדרש

תורת חב"ד
לבני הישיבות

צעירים ברוח < החדש והמתחדש במחוזות השונים של חב"ד לצעירים ברחבי הארץ

גאון יטקב בהמונה של רומי

אלפי נערים מכל רחבי העולם ו-300 נערים מישראל בשבתון עולמי עוצמתי גדוש חוויות יהודיות בחצרות קודשנו

א

בכל שנה השבתון העולמי של חב"ד לנוער תופס כותרות, הרי שבשנה זו המעמד המיוחד קיבל תשומת לב גדולה עוד יותר. דווקא בתקופה בה אומות העולם מגלות צביעות מבישה אל מול מאבקו של העם היהודי היושב בציון, באו אלפי בני נוער אל בירת העולם החופשי והכריזו בגאון כי "עם ישראל חי".

אלפי בני נוער מכל קצווי תבל התקבצו ובאו לחוות שרשרת ימים מרגשים ועוצמתיים בחצרות קודשנו. רבים מהם לא התפללו את תפילות השבת מעולם, חלקם לא זכו לשבת בסעודת שבת לאור נרות המצווה ולטעום את מטעמי השבת הגשמיים והרוחניים. הם דוברים שפות שונות ומתחנכים במוסדות ובבתים מגוונים, אך הדבר המאחד את כולם הוא הנפש האלוקית הפועמת בהם.

מתוך כלל המשלחות שהגיעו לשבתון העולמי, בלטה השנה הקבוצה הישראלית שהייתה הגדולה ביותר שיצאה מהארץ מאז ומעולם לשבתון זה. כ-300 צעירים מכל רחבי הארץ, מערי מחוז ומיישובי ספר, באו להתאחד עם חבריהם מרחבי הגלובוס.

על המטוס המלא בנערים שיצא מנמל התעופה בן גוריון לעבר ארצות הברית הייתה גם קבוצה בת 40 בני נוער המתגוררים בעוטף עזה: בשדרות, אשקלון וביישובים השונים. נערים אלו חוו חודשים ארוכים של לחימה ואזעקות בלתי פוסקות, וכעת הם באו לשתף ולספר את סיפורם לחבריהם מהעולם כולו.

את יום שבת-קודש העבירו הנערים בשכונת קראון הייטס. הם התפללו ולמדו בבית חיינו 770, וסעדו את סעודות השבת אצל משפחות תושבי השכונה. במוצאי שבת נערך מעמד ההבדלה המסורתי שהפך לשם דבר, על מדרגות כיכר הטיימס סקוור במנהטן. במקום המרכזי ביותר בעולם, השוקק חיים ומואר בכל שעות היממה, התקבצו אלפי הנערים ובירכו: "המבדיל בין קודש לחול, בין אור לחושך"

קבוצת הבנים ליד 770

בין ישראל לעמים".
במהלך האירוע עלו לבמה שני נערים שניצלו מהטבח ברעים, ושיתפו את הקהל בסיפור ההצלה האישי שלהם. על המסכים הגדולים הוקרנו קטעי וידאו המספרים את סיפורי הנוער בדרום, ואת הפעילות השוטפת של חב"ד לנוער ישראל עם תושבי העוטף וכוחות הביטחון, כשהקהל מריע בקול גדול. את הערב המרגש חתמו אלפי הנערים בשירת "עם ישראל חי", והתמונות המרגשות של אלפי הנערים רוקדים כשדמותו הקדושה של הרבי ניבטת מעליהם במסכי הניאון הענקיים, כיכבו בכל כותרות העיתונים בישראל.

תיבלו את השיעור בסיפורים חסידיים ואירועים מופתים שאירעו כאן, והמליצו לנערים להתרכז בשהותם באוהל ולהתפלל על כל מי שחשוב להם.

"אחד הנערים שהשתתפו במסע מגיע ממשפחה הרחוקה מאוד כלפי חוץ מיהדות וחסידות", מספר לנו הרב שניאור פרנקל, השליח לנוער ביבנה. "לפני המסע, ההורים שלו פנו אלי וניסו להבין מה מטרת הנסיעה, מדוע נוסעים לבקר בבית המדרש של הרבי וכיצד יעבירו שם הילדים את הימים. לשמחתי ההורים אישרו בסוף את השתתפותו והוא הצטרף אלינו. באוטובוס בדרך לאוהל שוחחתי עם הנערים, והסברתי להם את חשיבות הכניסה והשהות אצל הרבי. ראיתי שהנער לא מתרגש יותר מדי מהמאורע, אך הוא ישב וכתב מכתב לבקשת ברכה.

"בערב, לאחר שסיימנו את הפעילות, ישבנו במעגל וכל אחד סיפר מה הוא לוקח מהיום הזה. להפתעתי, הנער קם ואמר כי בתחילה לא לקח ברצינות את עניין הכניסה לרבי. 'חשבתי

לדבר עם הרבי

הרגע המיוחד ביותר במסע הוא מועד הכניסה לאוהל הקדוש. אמנם נערים רבים למדו במהלך השנה על הרבי ועל הקשר המיוחד שבין רבי לחסיד, אך רובם לא זכו לבקר על ציונו. עתה הגיע הרגע המכונן. לפני הכניסה ישבו הנערים ולמדו יחד שיחה של הרבי, השלוחים

שאכתוב את שמות ההורים שלי, אקרא את המכתב ואצא, אמר, 'אך כשנכנסתי פנימה הרגשתי כאילו אני ממש מדבר עם הרבי, ממש חשתי את הקדושה והנוכחות שלו במקום הזה, חתם הנער בהתרגשות".
מוסיף ומספר הרב פרנקל על ההשפעה של השבתון על הנערים:
"אחד הנערים שלנו לא היה מעולם בבית כנסת, לא צם ביום כיפור ולא מתעניין יותר

הבר מצווה. מאז, למרות שהוא משתתף בשיעורים ובפעילויות שלנו, מעולם לא הסכים לחזור ולהניח. בשבת העליתי אותו לתורה ב-770, ולאחר העליה לתורה הנער אמר כי הוא מקבל על עצמו החלטה טובה לחזור ולהניח תפילין בכל יום, אך הוא הוסיף שאינו זוכר כיצד להניח...

"אחד החברים שלו שעמד סמוך אליי שמע את ההבטחה שלו, ומיד הכריז כי הוא מקבל על עצמו החלטה טובה ללמד את החבר כיצד מניחים תפילין ולעזור לו בכל יום לקיים את המצווה החשובה!" מי כעמך ישראל.

הדבי רצה את יהלי

השליח הרב לירן רוזנוסר שליח חדש לנוער בעיר רעננה, מספר לנו סיפור מיוחד על נער שרצה להגיע לרבי אך כמעט הפסיד את הטיסה... זהו סיפור על כוחן של האמונה והשמחה ועל השגחה פרטית מופלאה.

"הגענו לנתב"ג בשעת בוקר מוקדמת - קבוצה של 10 נערים מרעננה - התחלנו את תהליך הבידוק והרישום לטיסה, כשלתע צצה בעיה. אחד הנערים שלנו הגיע לשדה התעופה עם

מדי ביהדות. הפעם, עמדתי לידו בתפילה ב-770, ושמת לב כי בכל זמן התפילה הוא אינו מסיר את עיניו מהסידור ולא מפסיק למלמל את מילות התפילה. כאשר הוא התפלל בקול, שמת לב כי הוא אומר גם את הקטעים השייכים לשליח הציבור או את הקטעי ההסבר המופיעים בסידור... הוא לקח כל כך ברצינות את נושא התפילה, עד שכעת, בשובנו לארץ, אפילו באמצע היום הוא פשוט פותח סידור ומנסה להבין את מהלך התפילה..."

נער את חברו יעזור

"אחד הדברים המיוחדים בשבתון העולמי", אומר הרב מענדי מלכיאלי, הפועל עם הנערים בראשון לציון, "הוא שהנערים שלנו פוגשים במקום אחד אלפי צעירים יהודים מכל העולם, יושבים יחד, לומדים ומתפללים יחד. וכך, פתאום נער בודד מישראל קולט שיש כמוהו עוד אלפי נערים הגאים ביהדותם ורוצים ללמוד ולהכיר עוד ועוד, והדבר הזה מחזק אצל הנערים את הקשר הפעיל שלהם ליהדות."

"אחד הנערים שהשתתף במסע הניח תפילין פעם אחת בחייו בלבד - ביום

ההגעה שלו לא צפוי להתקצר... שוחחתי עם הנערים ואמרתי להם שעד הרגע האחרון אנחנו נעשה כל מה שצריך כדי שיהלי יצטרף אלינו למסע. הנוסעים האחרונים התבקשו לעלות על המטוס לפני סגירת הדלתות, ואני אוכד עצות. מצד אחד אני מלווה קבוצה של נערים שצריכים אותי איתם, ומצד שני נער נוסף ממתין בחוץ וכל רצונו הוא להגיע אל הרבי.

"התקרבותי אל עבר הכניסה למטוס, והודעתי לדייל כי אני מלווה קבוצה של נערים שחלקם עוד מתעכבים. שעת הטיסה כבר חלפה, המטוס עודנו על הקרקע, וסבא של יהלי טרם הגיע לנתב"ג..."

"לפתע הגיח מנהל הטיסה. הייתי בטוח כי הוא יהיה זועף וכעוס, והכנתי את עצמי למטר של צעקות ונזיפות. אך לא כך היה. לתדהמתי הוא שאל אותי: אתם נוסעים לרבי? ענית לו בחיוב, והוא השיב לי בחיוב: נסיעה טובה! ספרתי לו כי אני נמצא כאן עם קבוצה של נערים, וחסר לנו חבר אחד הממתין בחוץ לקבלת הוויזה. הוא אמר כי לצערו בלתי אפשרי יהיה להעלות אותו אל המטוס עתה כשהטיסה כבר סגורה. עם כל הרצון הטוב ולמרות שיש עיכוב קטן בהמראה, אין ביכולתו לסייע."

"באותו רגע, במקום לשקוע בדכדוך, נזכרתי בדברי הרבי ששמחה מבטלת את הקושי, והתחלתי לרקוד: משנכנס אדר, מרבין בשמחה. הנערים שהיו איתי הצטרפו לריקוד, וכך פיזונו ורקדנו אל מול עיניהם של הדיילים המזרזים אותנו לעלות על המטוס..."

"לפתע, מתוך המעגל, ראיתי את רכב ההובלה של שדה התעופה ועליו יושב יהלי ועל פניו חיוך ענק כשהוא מנופף בדרכו... זכרתי את דבריו של מנהל הטיסה שאמר כי רשימת הנוסעים כבר סגורה והוא לא יוכל לעלות על הטיסה, אך למרות זאת התקדמתי יחד עם קבוצת הנערים על עבר שער העלייה למטוס, ושם אמר לי מנהל הטיסה: קח את כרטיס הטיסה, גם את שלך וגם של יהלי, ושתהיה לכם נסיעה טובה..."

"באותו רגע הבנתי כי למרות כל הקשיים שבדרך, כנראה הרבי רצה שיהלי מרעננה יבוא אליו, וכך היה".

הנכסף בידיו, אך שעת ההגעה המשווערת שלו לשדה התעופה הייתה דקות ספורות לפני שהמטוס אמור להמריא. המשכנו בהליכי הבידוק כשהסבא מעדכן אותנו בינתיים שעקב פקקים וטעות בדרך הוא יאחר בכמה דקות נוספות. הווי אומר - שעת ההגעה שלו היא לאחר שעת ההמראה המיועדת... אני התקדמתי בתוך כך עם שאר הנערים לעבר שער הכניסה למטוס, אך ידענו שיהלי הצעיר מרעננה רוצה להגיע אל הרבי, ואנחנו מאמינים שהרבי יעזור לנו להעלות אותו על הטיסה.

"הדקות עוברות ובמערכת הכריזה כבר מבקשים מאחרוני הנוסעים להתקדם לכיוון שרואל העלייה למטוס. אני מנסה להבין מהסבא של יהלי אם כבר אירעה לו איזו קפיצת הדרך, אך הוא מעדכן אותי כי זמן

הדרכון החדש שהנפיק לאחרונה, אך שכח להביא עימו את הדרכון הישן ובו אשרת הכניסה לארה"ב - הוויזה. כבר היה מאוחר מדי לנסות ולהנפיק אשרת כניסה זמנית באינטרנט, והפקידה בצ'ק אין הבהירה כי ללא אשרת כניסה אין ביכולתה להעלות אותו על המטוס.

"צלצלתי מיד לאימו של הנער, והיא החלה לחפש במרץ את הדרכון הישן. לאחר מספר דקות עדכנה אותי כי מצאה את הדרכון, אך יקח זמן עד שתספיק להגיע לנתב"ג. החלטתי ללכת לכתחילה אריבער, ולנסות לשכנע את הפקידה להעביר את הנער בשלב הצ'ק-אין, ולאחר מכן בשער הכניסה למטוס הוא כבר יעבור עם הדרכון הנוסף. הפקידה התייעצה עם הממונה שאישר לנו להתקדם צעד נוסף. "סבו של הנער יצא מרעננה עם הדרכון

להבה בוטרת בעומף עזה

סטודנטים מכל רחבי הארץ בסיור מטלטל בנתיבות הכאב והגבורה

עצמי של חיזוק הזהות היהודית."

תפילין ליד עמודי ההנצחה

הסיור המיוחד נפתח בקרחת היער ברעים, למעלה מ-500 (!) סטודנטים מכלל הקמפוסים בארץ הגיעו לכאן בשירת אוטובוסים, ליום סיור מיוחד המשלב עוז וגבורה, כאב ושמחה גם יחד.

"עם ישראל מגיע בהמוניו לכאוב יחד את האירוע הקשה הזה", משתף בחוויה המיוחדת השליח במכללת אשקלון, הרב שמוליק חדד: "אל הרחבה הגדולה מגיעים קבוצות ויחידים, בני משפחה של נופלים ותיירים, לראות ולהנציח. כשבאנו יחד כל הסטודנטים, מאות צעירים מכל הארץ, הרגשנו שאנחנו מעלים על נס את כוחו של עם ישראל, דווקא מהמקום הכואב הזה. יש לי סטודנטים בקמפוס שהשתתפו במסיבה וחוו את הטראומה, כאלה שחבריהם נרצחו או נחטפו, והם חזרו לכאן יחד איתנו כדי להתחזק יחד.

"גם בהמשך הסיור, כשביקרנו במעונות הסטודנטים בכפר עזה, ניתן היה לראות איך הסטודנטים חווים את הסיפורים באופן אישי. שמענו מכלי ראשון סיפור גבורה על אחד הסטודנטים ממכרינו. במהלך הפשיטה של המחבלים על היישוב, הוא התחבא תחת המיטה בחדרו שבמעונות. כששמע כיצד המחבלים מנסים לפרוץ את ביתה של השכנה המבוגרת שלו, הוא יצא בידיים חשופות

סטודנטים צעירים. רבים מאנשי המילואים המגויסים למערכה הם סטודנטים פעילים, שעצרו את שגרת לימודם ועלו על מדים להילחם בקרבות. גם בין חללי כוחות הביטחון נמנו סטודנטים מן המניין, מכלל המוסדות האקדמיים בישראל.

השלוחים הפועלים בקמפוסים השונים התגייסו למערכה מיומה הראשון. הם הקימו מערך פעילות ארצי, הפעילו מתנדבים בכל אזורי הארץ, סייעו למשפחות המפונים וגייסו תרומות של ציוד ומזון לחיילי צה"ל. יתרה מכך, שלוחים רבים יצאו לחזית, לגבולה הצפוני או הדרומי של הארץ, לפגוש את הסטודנטים שלהם בשטחי הכינוס, לחזק ולעודד אותם.

עם פתיחת שנת הלימודים האקדמית, נרתמו השלוחים לסייע לחיילי המילואים ששבו לספסלי הלימודים. רבים מהם איבדו חברים קרובים בימי הלחימה, וכעת הם זקוקים לסייע ועזרה נפשית.

"התקופה שעוברת על עם ישראל בחודשים האלו", אומר הרב חיליק קפלן מהנהלת חב"ד בקמפוס, "מעוררת בכולם את רוח האחדות שיש בעם. כולנו מרגישים שוב עם אחד, רוצים להתחבר למקורות שלנו, להיזכר מאין באנו - ובעיקר לאן אנו הולכים. במסגרת הפעילות השוטפת שלנו עם הסטודנטים, החלטנו לערוך סיור מיוחד במקומות בהם התבצע הטבח הנורא, להפגיש את הסטודנטים עם ניסים-מהלכים שישתפו אותם כל אחד בסיפורו האישי, ולצאת למסע

ה כלניות האדומות המלבבות באדמת עוטף עזה אינן מסגירות דבר מכל מה שאירע כאן לפני חודשים ספורים בלבד. השטחים העצומים סביב מוריקים ומצמיחים, השמים בהירים ושקטים, ורק מדי פעם נשמעים מרחוק הדי פיצוצים וקולות לחימה. בחורשת היער הסמוכה לקיבוץ רעים, שב הדשא לפרוח והעצים מיתמרים לגובה. קבוצות-קבוצות של תיירים, מלווים בחיילים ובאנשי תקשורת, באים מכל רחבי העולם לראות כמו עיניהם את המקום שהפך לשדה קטל. השקט השורר מסביב רק מעצים את התחושות הקשות והזיכרונות מבוקר שמחת תורה תשפ"ד.

"דווקא אל המקום הזה, בו רצו המרצחים לקטול חיי יהודים, אנחנו באים עם הצעירים בישראל ומצהירים כי החיים היהודיים ממשיכים", מספר הרב משה שילת על הביקור המרגש של מאות סטודנטים מכל הארץ, במסע המיוחד שאורגן על ידי חב"ד בקמפוס בישראל: "אנחנו עומדים כאן, זוכרים את הנופלים, ומבטיחים להכניס ערך ומשמעות לחיים שלנו, להתחבר לשורשים היהודיים ולמשמעות החיים בארץ הקודש, ולזכור תמיד כי בכל דור ודור עומדים עלינו לכולותינו - והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם". משפחת הסטודנטים בישראל ספגה מכה קשה במלחמת 'חרבות ברזל'. נופלים רבים ביומו הראשון של הטבח הנורא היו

פרי-גן, לבקר את תושביו ולסייע בחקלאות. "שמענו ביישוב סיפור ניסי מכלי ראשון", ממשיך הרב רבקיין. "בבוקר החג פרצו לכאן המחבלים, וכיתת הכוננות הקטנה של היישוב לא הצליחה לעמוד אל מול המרצחים. תושבים מהיישוב הסמוך שלומית באו לעזרתם וסייעו להם להילחם. אחד מהם סיפר, כי כאשר הגיע לפרי-גן ושמע את היריות שורקות מכל כיוון, נזכר בדברים ששמע מרבו רבי יורם אברג'יל - אמרה שמקורה בדברי הרבי הרי"צ - כי כאשר יהודי שרוי בצרה יאמר כמה שורות תניא ויצעק: רבי, הושיעני! כך הוא עשה, ותכף דרך את נשקו והחל לירות בצרורות לעבר המחבלים. למרבה הנס הם נסוגו מיידית, וכך השתלטה כיתת הכוננות חזרה על היישוב והצילה חיים רבים.

"הסיפור הזה", מסיים הרב רבקיין, "כמו יתר הסיפורים ששמעו הסטודנטים מכלי ראשון בסיוור, נגעו בסטודנטים בעומק הלב וגרמו להם לחיבור פנימי ולהתעוררות עצומה".

חינני ושמח, ישבו זוג הורים וילדיהם וביקשו לשוחח איתי. האם סיפרה על המידות הטובות שהיו לבנה, על שמחת החיים שלו ועל העזרה שהושיט לכל מי שהיה זקוק לה בסביבתו.

"האם המשיכה וסיפרה לי כי לפני עשרות שנים הייתה נוסעת מדי פעם לניו-יורק, ואז הייתה הולכת לבקר ב-770 לקבל את ברכתו של הרבי. בשנת תשמ"ט - אמרה האם - הגעתי לארצות הברית וביקרתי אצל הרבי בהושענא רבה, ערב שמחת תורה. את הדולר שקיבלתי אז מהרבי הענקתי לבן שלי הי"ד, והוא שמר אותו אצלו בכל השנים. כשקיבלתי את הבשורה הקשה ובאתי לבצע את הזיהוי, ל"ע, מסרו לי את הארנק שלו. בתוכו היו שני פריטים בלבד: כרטיס אשראי, והדולר מהרבי.

"הבן שלי - סיימה האם בהתרגשות - היה היחיד מכל הסביבה שלו שניתן היה לזהות ולהביא לקבורה באותו היום. הרגשתי כי הדולר שקיבלתי בערב שמחת תורה תשמ"ט עשה את שליחותו בשמחת תורה תשפ"ד".

במהלך הסיוור הגיעה הקבוצה ליישוב

להילחם במחבלים כדי להציל אותה. הוא הצליח לנטרל את אחד המרצחים, אך נרצח תוך זמן קצר בעודו מגונן עליה בגופו עד השניה האחרונה".

גם הרב נתן רודין, השליח במכללת אורט בראודה בכרמיאל, מתאר את שראו עיניו בשטח ברעים: "התחושות שעלו אצל הסטודנטים היו מעורבות. מצד אחד - קשה לראות בעיניים את גיא ההריגה הזה, ומצד שני - הייתה כאן התעוררות של רגש יהודי עמוק, של חיבור למסורת ולנשמה האלוקית. ברגע שהוצאתי מתיקי את התפילין, נעמדו בתור סטודנטים וחיילים, ממש כמו אחרי מלחמת 'ששת הימים', ורצו לקיים את המצווה ולהניח.

"היה אפשר לחוש את המתח באוויר. על עמודי העץ תלויות תמונות החטופים, וסביבם עומדים צעירים ישראלים, כורכים על זרועם את רצועות התפילין ומכריזים 'שמע ישראל'. גם סטודנטים שבשגרה לא נענים למבצע תפילין, באו וביקשו לזכות במצווה לעילוי נשמות ההרוגים. זה היה רגע מרגש ועוצמתי של חיבור".

ברעים הוצבה משאית גדולה ממותגת כבמה לאירוע המאולתר, ונאמרו עליה דברי התעוררות ופרקי תהילים יחד עם כל הסטודנטים. גלעד חבני מניצולי המסיבה ברעים שיתף את רגשותיו ואת מה שהוא וחבריו עברו במקום.

האמן עומרי גורן שר עם כולם שירי קודש ואמונה. עומרי הוא לוחם ביחידה מובחרת בצה"ל ובוגר חב"ד בקמפוס. עד הימים האחרונים הוא לחם בשדה הקרב בעזה, ובעצמו איבד חברים טובים שנפלו כאן ברעים, והעובדה שהוא באותה שכבת גיל של הסטודנטים פתחה דלת לליבם. הוא אמר לסטודנטים, כי אמנם קשה לעמוד כאן, לשיר ולהתחזק, אך זהו הדבר הנכון וזה מה שיוסיף לנו כוח להתמודד עם הקושי ולהתרומם. "אני בטוח", הוא הוסיף, "כי בעוד זמן קצר תבוא הגאולה, וכולנו נרקוד יחד עם החברים שלנו כאן", אמר בעודו מצביע על תמונות הנרצחים הפזורות סביב.

הרב נחום רבקיין, השליח באוניברסיטת חיפה, סיפר לנו על רגעים מרגשים בסיוור: "לאחר התפילה שערכנו לעילוי נשמת הנרצחים, הסתובבתי בשטח ברעים. לפתע אני רואה סטודנט מהאוניברסיטה העומד ליד אחד מעמודי הזיכרון ובוכה. ניגשתי אליו כדי להיות לצדו, והוא הצביע על עמוד הזיכרון הקרוב וסיפר לי: אתה זוכר שבתחילת המלחמה סיפרתי לך על חבר ילדות שנרצח? הנה, זה הוא כאן בתמונה..."

"זה היה רגע קשה מנשוא", אומר הרב רבקיין, "בו הדמויות המרחפות סביב במעגל הזיכרון מקבלות סיפור מוחשי. עודדתי אותו ואמרתי לו כי הדרך לכבד את הזיכרון שלו ולהנציח אותו, היא לקבל החלטה טובה לעילוי נשמתו.

"בעיצומו של הביקור פנתה אלי אחת הסטודנטיות ואמרה שיש משפחה בשטח שתשמח לפגוש אותי. ואכן, ליד אחד העמודים, עליו התנוססה דמותו של צעיר

התחדשות במיגוניות המוות

כפר עזה הוא קיבוץ פסטורלי הנמצא שני קילומטרים בלבד מגבול הרצועה. ביום שמחת תורה ספג היישוב מכה קשה מאוד, וספר עשרות נרצחים וחטופים מבני המקום. בין השבילים הירוקים התחולל קרב הירואי אל מול מרצחי החמאס. הקיבוץ טרם חזר לקדמותו, התושבים עוד לא שבו לבתיהם, ובתים רבים עדיין חרבים ומספרים את אשר ארע באותו יום.

במהלך הסיוור הגיעו הסטודנטים לכפר עזה ופגשו את הוריו של חלל צה"ל, לוחם שנפל בקרבות על הקיבוץ בעודו מגן על התושבים הנצורים. האב שיתף אותם בסיפור

"התחושות שעלו אצל הסטודנטים היו מעורבות. מצד אחד - קשה לראות בעיניים את גיא ההריגה הזה, ומצד שני - הייתה כאן התעוררות של רגש יהודי עמוק, של חיבור למסורת ולנשמה האלוקית"

"תוך כדי הסיוור, שמתי לב שהסטודנטים פונים מיוזמתם ומבקשים לזכות בהנחת תפילין, כולל כאלו שסירבו לכך קודם לכן בהיותנו בין כותלי הקמפוס"

הגבורה של הלוחמים, והבטיח כי הוא ומשפחתו עוד ישובו לכאן, לאדמת הקיבוץ, וימשיכו לבנות כאן את חייהם. הסטודנטים פגשו גם את יורי לוי, יו"ר אגודת הסטודנטים במכללת ספיר, שחייו ניצלו בנס. הוא היה נעול בממ"ד בשעות הבוקר, ולאחר שהרוצחים לא הצליחו לפתוח את הדלת העלו את הבית באש. בכוחות אחרונים הוא פתח את הדלת ונחטף לעבר הרצועה. סמוך לגדר הגבול, רגע לפני שהועבר לרצועה, הצליח יורי להכות בחוטף שאחז בו ולברוח לבית קרוב, שם הסתתר במשך 26 שעות עד שחולץ.

הרב דניאל כלב, השליח באוניברסיטה העברית בירושלים, כבר ביקר בכפר עזה עם קבוצות של סטודנטים. "לפני כחודש ביקרתי בקיבוץ עם דורון סלומון, אביו של יובל סלומון הי"ד שנרצח על ידי המחבלים בשכונת הצעירים בכפר עזה. הוא הוביל אותי סיוור לקבוצת סטודנטים, כאשר הוא מספר להם על בנו ועל החיים שהתנהלו בשכונת הצעירים. ראינו אז כמה קשה לו לדבר ולספר על הדברים הקשים שאירעו כאן.

מטרת הסיוור הייתה לא רק לאפשר לסטודנטים היכרות מקרוב עם המקומות בהם אירע האסון, אלא לחבר אותם אל התקומה היהודית טוב יותר."

את הסיוור הפעם ערכנו בלוויית אבי שמריז, אביו של החטוף אלון שמריז הי"ד שנחטף לעזה ונהרג בשוגג על ידי כוחותינו. במהלך הסיוור בקיבוץ פגשתי שוב את מר דורון סלומון, שסיפר לי כי מאז הפעם האחרונה שנפגשנו כאן, לפני למעלה מחודש, הוא לא יצא מהבית... ההבנה שליוותה את כולנו בסיוור הזה הייתה החובה המוטלת עלינו לחיות גם בשביל

שצריכה לצמוח מכאן. ואכן, המפגשים עם הגיבורים ששיתפו כל אחד בסיפורו הוא, החוויה האישית שכל אחד מהסטודנטים חווה ובשילוב המסרים שהועברו על ידי השלוחים, גרמו לסטודנטים טלטלה פנימית עמוקה.

"אנחנו פועלים כל השנה עם הסטודנטים, ואלו אנשים הנמצאים בשלב בשל יותר בחייהם", אומר לנו הרב ישראל חממי, השליח במכון ויצמן ברחובות. "הסטודנטים כבר אחרי שירות צבאי ו'הטיול הגדול', ומרביתם כבר גיבשו השקפת עולם ודעה משלהם על החיים, וזו לא בהכרח השקפה המתכתבת עם יידישקייט. לעיתים אתה פונה לסטודנט ומציע לו להשתתף בשיעור או להניח תפילין, והוא מאותת לך שהוא לא בכיוון. אבל דווקא כאן, תוך כדי הסיור, שמתילב שהסטודנטים פונים מיוזמתם ומבקשים לזכות בהנחת תפילין, כולל כאלו שסירבו לכך קודם לכן בהיותנו בין כותלי הקמפוס.

"בסיום הסיור ניגש אלי סטודנט ואמר לי כי היה שמח להצטרף לשיעור ביהדות. סיפרתי לו על מגוון השיעורים שיש לנו במסגרת חב"ד בקמפוס, והוא החליט להירשם לשיעורי הגמרא בסמסטר הקרוב. הפעולה הזו באה מיוזמתו בלבד, ללא כל הצעה מצדי... ראינו כולנו, כל השלוחים, כיצד הזוהרת הפנימית היהודית של הסטודנטים מתגלה ביתר שאת בסיור הזה."

כואבים יחד, מתחזקים יחד

ולתחנה הבאה - שדרות. העיר הקרובה ביותר לעזה, שמזה שני עשורים סופגת מטחי טילים, חוותה שעות קשות בבוקר שמחת תורה. המראות המזוויעים של המרצחים הרכובים בטנדרים ומסתובבים באין מפריע ברחובות העיר, לא יישכחו לעולם.

הרב יאיר רוזנטל השליח בקמפוס מכללת ספיר הצמודה לשדרות הופיע בפני הסטודנטים יחד עם שליח הרבי לעיר, הרב משה זאב פייז, שבמסירות נפש פועל עם תושבי העיר עשרות שנים. הוא שיתף את הסטודנטים בחוויה המסעירה שעברו התושבים, סיפר על הפעילות הענפה של בית חב"ד עם כוחות הביטחון, ותיאר בפרוטרוט את השעות הקשות של בוקר שמחת תורה.

"במהלך השיחה עם הרב פייז, הבחנתי בסטודנט מהמכללה שלנו שעזב את הקבוצה והתיישב בצד", מספר הרב שמואליק חדר. "ניגשתי אליו לשאול אם הכל בסדר, והוא ענה כי אינו מסוגל לשמוע עוד את התיאורים והסיפורים. ואז המשיך ואמר: אחי נהרג לפני שנתיים בפעילות מבצעית. במהלך שמירה יצאו מחבלים וירו לעבר המוצב בו שהה, והסיפורים על הנופלים במלחמה מעלים בי שוב את הכאב הנורא.

"הצעת לי לשייט את הביקור ויחזור למכללה, אך הוא ענה לי: להפק! מאז היום בו אחי נהרג, אני מרגיש כל יום את הכאב הזה ונאלץ להתמודד איתו לבדי. היום אני רואה שהכאב הוא לא רק שלי. הכאב משותף לכולנו, כמשפחה אחת. אנחנו כואבים יחד, אך גם מתחזקים יחד!

"ואכן, התחושה לכל אורך הסיור הייתה

"כיתת הכוננות הקטנה של היישוב לא הצליחה לעמוד מול המרצחים. תושבים מהיישוב הסמוך שלוחים באו וסייעו להם להילחם. אחד מהם סיפר, כי כאשר הגיע לפריגן ושמע את הידיות שורקות מכל כיוון, נזכר בדברים שעמט מדבו רבי יורם אברג'יל - אמרה שמקורה בדברי הרבי הריו"צ - כי כאשר יהודי שרוי בצרה יאמר כמה שורות תניא ויצעק: רבי, הושיעני! כך הוא עשה"

שהכאב הזה הוא כאב משותף. לא של מגזר מסוים, או חלק אחד בעם. כולנו באותה סירה של אבל ושכול, וכולנו יחד נקום ונתעודד - עד לניצחון".

ממשיך הרב חדר ומספר: "למרות כל

הסיפורים והתיאורים ששמענו על המלחמה, קשה לעיתים להבין את גודל האובדן ואת ממדי האירוע ששינה ללא היכר את החיים שהיו כאן קודם.

"הקשר בין עוטף עזה ובין הקהילה הסטודנטאית הוא הדוק. הן בשל קיומה של מכללת ספיר בשדרות, אליה מגיעים סטודנטים מכל רחבי הארץ, ובעיקר בשל מעונות הסטודנטים הרבים הפזורים בקיבוצי העוטף. צעירים רבים באו לגור כאן, להפריח את השממה, ליהנות מהשקט השורר כאן ומהנוף הפסטורלי, לעבד את האדמה ברגליהם וליהנות מחיים קהילתיים תוססים.

"יו"ר אגודת הסטודנטים במכללת ספיר סיפר לנו על הסטודנטים שהתגוררו כאן במעונות, ולאחר סיום הלימודים נישאו ובאו להקים בקיבוצים את בתיהם. כאן הם התחילו את מסלול חייהם המקצועי, הקימו משפחה וגידלו ילדים. אך כל הטוב הזה נגדע באיבו בבוקר מטלטל אחד. השלווה הקסומה שהייתה כאן הופרה ברעש הצופרים, וחיים שלמים נכחדו ברגע.

"התיאור המזעזע הזה ניער את כל השומעים. באותם רגעים הבנו יותר ויותר את גודל האסון, ואת המחויבות שלנו להמשיך ולחיות כאן בארץ הקודש, להמשיך את שרשרת הדורות ולהחיות את מסורת ישראל.

"בסיום הסיור", מסיים הרב חדר, "התכנסנו יחד עם כל הסטודנטים לתפילה עוצמתית ומרגשת, להחזרת החטופים בשלום ולהצלחת כוחות הביטחון. אף עין לא נותרה יבשה. סטודנטים צעירים, הנראים כלפי חוץ רחוקים מיהדות, עמדו כתף אל כתף עם השלוחים, ושרו יחד את פרק התהילים: 'שיר למעלות, אשא עיני אל ההרים, מאין יבוא עזרי. עזרי מעם ה', עושה שמים וארץ'. הנוכחים כולם הבטיחו לעצמם שהאירוע הזה לא יישאר מאחוריהם, והם ייקחו אותו איתם הלאה - לחיים יהודים מלאי משמעות."

היום המרגש והעוצמתי הסתיים בארוחה, התועודת ומופע באולם גדול בעיר נתבות, שם הסטודנטים סיכמו את היום שעברו וקיבלו כוחות מרעננים בגשמיות וברוחניות להמשך. ■